

burătoare întrebări existențiale, ci ascultăm și folclor neaoș românesc: cântecul bradului, cântul dubașilor, jocul măștilor și al călușarilor – jocuri translate din zona Banat-Crișana. O muzică autentică veche, căreia îi este străin folclorul "de bloc, de Titan și de Balta Albă" – cum sublinia, polemic, regizorul –, o muzică de dragoste și singurătate, lucrată cu mîgală de Ilie Stepan, un profesionist în domeniu.

Ștefan Iordănescu a izbutit, credem, un spectacol al esențelor, ce beneficiază și de contribuția unui talentat scenograf – Doru Păcurar (aici, autor și al unor inspi-

rate costume) – și a lui Sorin Batica, semnată al mișcării scenice. În plus, lumina (ing. Lucian Moga), devine un personaj distinct, încărcat de semnificații.

Regizorul are, de asemenea, meritul de a fi șlefuit, în detaliu, contribuția actorilor.

Costin Găvază, un tânăr actor format la școala de tradiție a Iașului, are din plin datele personajului principal; inițierea sa în viață, trecerea de la copilărie la adolescență, apoi maturizarea și moartea au fost punctate cu sensibilitate și cu o bună expresivitate corporală. Ioan Peter se află la primul său rol mare, un rol lucrat cu credință și cu disponibilitate interioară,

interpretul aflându-se mereu în zona greu de definit a stării de "răsu-plânsu".

Uneori, poate din pricina măștilor, textul s-a auzit mai puțin. Actorii mai au încă de lucrat la rostirea cuvântului, la mlădierea glasului, dar nu exprimăm rezerve față de cineva anume, pentru că rar s-a întâmplat, pe scena arădeană, ca actorii să evolueze în deplină unitate.

Totuși, spectacolul readuce în atenție un colectiv artistic ce aștepta, credem, cu nerăbdare, să-și valorifice disponibilitățile artistice.

Lizica Mihuț

Florin Fieroiu are o albină în sânge

“J'ai une abeille dans mon sang/ Elle me dit des mots d'amour...” sună textul unuia dintre fragmentele muzicale preluate de Florin Fieroiu de pe C.D.-ul cu melodii dedicate lui Tristan Tzara. Cred că lui Fieroiu îi dădea de mult târcoale o albină care îl bâzâia să facă un spectacol de dans cu actori, de dans pur și simplu, fără libret sau dramatizare. Și-atunci i-a găsit pe Theodor-Cristian Popescu și Compania sa teatrală 777, oameni tineri și deschiși oricărui formă de teatru. Apoi au găsit și un teatru, “Nottara”, cu un director deschis oricărui formă de spectacol, iar fagurele a tot crescut până a devenit un tot încheiat, pe care l-au numit **DaDaDans**.

Pe lângă jocul din titlu, Florin Fieroiu s-a oprit asupra conexiunilor cu dadaismul pentru că acesta se mula precum ceara pe intențiile sale, permițându-i să dea frâu liber visului și copilăriei și să se eschiveze de la rigoarea impusă de un scenariu. Cheia acestui spectacol – la care, dacă rezști “din prima” până la capăt, simți nevoia să revii, ca să-i pătrunzi mecanismele – e oferită de la început de unul dintre personaje: “pare complicat, dar dacă ați ști ce simplu e de realizat...” Ca să-i faci pe actori să se

Cristina Toma

miște ca niște dansatori profesioniști nu-ți trebuie decât o numărătoare de lemn, pe care o meșterești în așa fel încât să poată deveni suport pentru flori, sau mișcări, sau vorbe poetice, legate între ele prin elipse...

"Cum se cucerește un public tot mai agresat și mai obosit?" se întreabă Theodor-Cristian Popescu în programul de sală. Păi în mai multe moduri: ori îi sugerezi când trebuie să rădă, ca să nu se mai ostenească să gândească (asta e treaba serialelor americane), ori îl agresezi și mai tare, provocându-i un șoc terapeutic (cam aici tinde să se plaseze **DaDaDans**, care numai un spectacol relaxant nu e). Iei mai întâi o mână de actori, faci cu ei un stagiou, îi selectezi ce-i selectezi până rămâne la crème de la crème și, după îndelungi tatonări cu coregraful, chemi regizorul să dea coerență și un plus de nectar celor mai reușite secvențe.

Ceea ce rezultă poate fi gustat de mese-

riașii dansului ca un spectacol exemplar de mișcare și expresie corporală realizat cu actori, iar de

cei ai artei dramatice, ca unul de teatru-dans. În fapt, miza principală nu e aceea de a-i face pe actori să danseze ca niște profesioniști, ci de a le stâmi creativitatea expresiv-dinamică latentă, așa încât să realizeze, precum Monsieur Jourdain, că dintotdeauna ar fi putut dansa, dar nu știuseră.

Nu lipsesc jocurile pe teme specifice *workshop*-urilor actricești, tratate aici la modul coregrafic – relații, atitudini, motivații, intenționalitate –, dar disciplinate prin frazare, sincronizare, canon, crescendo, variațiuni. Textul anost, preluat dintr-o revistă de decorațiuni interioare, capătă astfel dimensiuni orgasmice, visele se transmit prin empatie, hărțuiala sexuală

DADADANS • TEATRUL "NOTTARA" și COMPANIA TEATRALĂ 777 • Data reprezentăției: 30 iunie 1999 • Regia: Theodor-Cristian Popescu • Scenografia: Lia Manțoc • Coregrafia: Florin Fieroiu • În distribuție: Ilinca Goia, Daniela Minoiu, Cristina Toma, Dragoș Bucur, Alexandru Jitea.

devine artă.

Așa cum sună prezentarea, spectacolul este realizat de și cu Ilinca Goia (sau poate Goya?), Cristina Toma, Daniela Minoiu, Alexandru Jitea și Dragoș Bucur, tot unu' și una.

Decorurile Liei Manțoc se reduc la două diorame gen cabină-de-duș, iar costumele, fără croială și culoare, sunt voit neutre și degrabă-dezbrăcabile.

În final, actorii-dansatori se topecs sub nivelul scenei, fără a pătrunde în public, în timp ce Dragoș Bucur oferă o ultimă demonstrație de plasticitate corporală.

Neo Puiu, heblu!...

Vivia Săndulescu

Premieră absolută

O întreprindere incomodă

Neîndoiș, stagiunea aceasta i-a fost prielnică dramaturgiei românești – sau, cel puțin, pieselor premiate pe la diverse concursuri. Nu, concursurile nu s-au desfășurat tot în stagiunea '98-'99 – ce vă închipuiți? –,

Cine ajunge sus la fix?

dar datează, totuși, din deceniul curent. Astfel, au avut acum premiera două dintre cele trei piese laureate la Concursul de dramaturgie "Camil Petrescu" al Ministerului Culturii, ediția 1997 (care a premiat texte trimise în 1996): după **Dumnezeu binecuvântează America** de Petre Barbu (Premiul I), a venit la rând **Cine ajunge sus la fix?** de Dumitru Solomon (Premiul II); și, cine știe, dacă sezonul mai dura o lună-două, poate vedeam și **Africa!** de Radu Macrinici (Premiul III). Nu se poate zice că teatrele nu se mișcă repede; până nu demult ni se ofereau în chip de premiere absolute

